

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1624 * Fiyatı: 25 Kr * OCAK 2022 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ersin Özdemir * Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir, Türkçe * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Osmanağa Mh. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7 Kadıköy / İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Odin) * Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul * Tel: (212) 577 54 92

OCAK 2022

f Petrokimya İşçileri Birliği

f Lastik İşçileri Birliği

Sömürü ve yalan düzenine karşı

GENEL GREV DİRENİŞ!

Hani usta şair bir şiirinde diyor ya, “Yalanla besliyorlar sizi, oysa açsınız etle ekmekle beslenmeye muhtaç”... Hala güncel sanki bu sözler, dün söylenmiş gibi. Her şey gün yüzündeyken, sular çekilmiş ve buz dağının görünmeyen bir yeri kalmamışken iktidar yalanlara sığıyor. Ekonominin kitabını yazdığını iddia eden ülkenin başındaki tek adam yönetemiyor, bizler ise geçinemiyoruz!

Yoğunlaşan kriz koşullarında pandemi sürecini yaşıyoruz. Bu süreçte sistemin insanlık dışı olduğu her boyutuyla teşhir oldu. Fabrikalar, marketler, hastaneler, çalışma alanları salgın merkezlerine döndü. İş baskısı, çalışma yoğunluğu, esnek çalışma normalleştirildi.

Hayat pahalılığı aldı başını gitti, açlık sınırında dalgalanan bir hayatla “idare ettiriyoruz”. Biz bunları patronların büyük karlar yaptığı pandemi döneminde yaşadık, yaşıyoruz!

Asgari ücretin belirlenmesi ile birlikte işçilerin %70’i asgari ücretin altında kaldı. N etleşecek Ocak zamları ve TİS süreçleri ile işçi sınıfının neredeyse tamamı asgari ücretli olacak. Petrokimya, lastik, kimya, plastik işçileri olarak Ocak zamlarından payımıza ne düşecek? İmzalanan TİS’ler çoktan eridi gitti.

Her dönem alınterimizden çalarak büyüyen sermaye sınıfı, pandemi koşullarında bile haklarımızı gasp ederek ve devlet desteği alarak karlarına kar kattı.

Artık ne “açız, yoksuluz” diye ağlama ne de yalanlara aldanma zamanı. Gün, sermayedarlara ve onlara hizmette kusur etmeyen iktidara işçilerin birliğinin gücünü gösterme, emekçilerin sesini yükseltme, topyekûn saldırılara “GENEL GREV GENEL DİRENİŞ!” ile yanıt verme günü!

AKP-MHP iktidarı yalanlarla düzlediği yol üzerinden seçimlere gitmenin çabası

içerisinde. Öte yandan, iktidarlarını biraz daha ayakta tutmak için baskı ve gericiliği her geçen gün tırmandırıyorlar. Derinden gelen öfkenin patlamasını engellemek için şimdi de sahte vaatler sıralıyorlar.

Arkadaşlar, sömürünün ve baskının devamı için üzerimize çöreklenen karanlığı ve yalan rüzgarlarını dağıtmak için fabrikalarda, rafinerilerde, işyerlerinde sözün, yetkinin, kararın ve denetimin biz işçilerde olduğu komiteler kuralım. Tüm işçilerin birlikte davranabilmesi için fabrikalarda, rafinerilerde, işyerlerinde kurduğumuz komiteleri ortaklaştıralım; aralarında koordinasyonlar oluşturalım!

Karşımızda patronlar var ve örgütlü, sermaye sınıfına karşı biz işçiler olarak sınıfımızı bilelim ve biz de örgütlenelim. Bu sömürü ve yalan düzeni onlara ait. Biz üretkenlerin yönettiği özgür-eşit bir toplum için düzene karşı mücadeleyi büyütelim!

Tüpraş sözleşme süreci üzerine

Tüpraş'ta toplu iş sözleşmesi süreci başladı. Ekonomik ve siyasal krizin bir arada ve birbirini besleyen sonuçları nedeniyle çalışma ve yaşam koşullarımızın ağırlaştığı bir dönemde sözleşme sürecine girdik. Döviz kurlarının yükselmesiyle, enflasyonun artmasıyla hayat pahalılığı hiç olmadığı kadar yaşamlarımızı zorlaştıracak hale geldi. Konuttan faturalara, beslenmeden giyime ve ulaşımaya kadar her şeye gelen zamlar karşısında ücretlerimiz çok hızlı biçimde eriyor. Dövizin bir nebze düşmesi dahi bu geldiğimiz durumu kurtarmıyor. Çalışma alanlarında ve toplumun genelinde ise baskı iyiden iyiye artıyor, hak gaspları sürekli bir tarzda önümüze çıkıyor. Böylesi bir dönemde sözleşme süreçleri işçiler için talepleri uğruna mücadele etme alanı yaratıyor.

Önümüzdeki yıllarda geçerli olacak sözleşme için Petrol-İş'in hazırladığı taslakta öne çıkan maddelerden biri %37 oranında ücretlere zam ve bir diğeri ise sözleşme süresinin 2 yıla düşürülmesi olarak açıklandı. Ancak işçilerin tepkileri sonucunda zam oranı %50 olarak revize edildi. Bunların yanında izin parasının verilmesi, vardiya sisteminden doğan üç yevmiyenin artırılması gibi talepler de var. Kuşkusuz yıllardan beri işçinin kamudan kalan haklarını tırpanlamayı görev bilen Koç sermayesi bu sene de belirli saldırılara hazırlanıyor. Mazeret izinlerini daha önce olduğu gibi bu sefer de azaltmaya çalışacaklar. Ve şüphesiz bunun gibi daha birçok hak gaspının hesapları yapılıyor...

Bilindiği üzere geçen dönem TİS, Yüksek Hakem Kurulu eliyle Tüpraş sermayesinin beklentilerinin de üstünde bir içerikte imzalanmıştı. 3 yıllık sözleşme süresi ve %6 zam dayatmasının yanı sıra, sermayenin dahi el uzatmaya çekindiği kazanılmış birtakım haklarımız gasp edilmişti. Grev yasağı ve Yüksek Hakem sarmalında işçiyi silahsız bırakan Koç sermayedarları, dün olduğu gibi bugün de sırtını devlete yaslayıp işçiyi nasıl ezeceğini keyifle düşünüyordu.

**Geçmişe doğru bakmak,
geleceği kazandırır!**

Dört rafineriden 4300 işçiyi ilgilendiren bu sözleşme süreci için geçmiş deneyimlere bakmak ve öğrenmek gerekiyor. İşçiler arasında farklı bakış açıları bugün dahi tartışılıyor. Kimi sermayenin teklifi kabul edilmeliydi diyerek hangi haklardan feragat edilebilir tartışması açıyor, kimi ise sermayeye boyun eğmemek adına YHK'ya gitmek zorunluymuştu diyor. Ancak sorun sermaye sınıfının verdiği razi olmak ya da hangi hakkımızı kendi elimizle vereceğimiz değildir. Sorun mücadele yol ve yöntemlerindeki darlıktan kaynaklanmaktadır. 12 Eylül artığı, sermaye sınıfının tescilli kurumu Yüksek Hakem Kurulu'nun kapatılması için mücadele etmeden ya da bizim en büyük silahımız olan grev gücümüzün yasaklanmasına karşı herhangi bir itiraz geliştirmeden "sözleşme masası"na oturmak bize geçen dönemden farklı sonuçlar getirmeyecektir. Kaldı ki geçen dönem satış durdurma gibi etkili eylemler örgütlenmesine rağmen örgütlülük ve kararlılığımızda eksikler olduğu da açıktır.

Bir avuç sermaye sahibinin, milyonlarca işçi üzerinde kurduğu ideolojik ve fiziki tahakkümün sonuçlarıyla karşı karşıyayız. Bu tahakküm daha fazla kar uğruna sömürüyü artırmakta, işçi sınıfı ve emekçilerin kollarını bağlamaktadır. Tüpraş'ta ve daha birçok işletmede grev yasağı var. Ne zaman işçiler hak aramak istediye "milli güvenlik" gerekçesiyle önüne geçildi, karşısında polis dikildi. Hatırlayalım; pandeminin ilk döneminde bizzat yönetim tarafından satış olmadığı için üretim durdurulmuştu. Korunmak istenenin ve "milli" diye öne sürülen güvenliğin sermaye sınıfının güvenliği olduğu açıktır. Yüksek Hakem Kurulu'nun kime hizmet ettiğini "sefalet zammıyla, üç yıllık sözleşme dayatmasıyla ve türlü hak gasplarıyla" Tüpraş işçisi yakinen biliyor zaten. Bugün YHK, sözleşmelerde sermayedarların sopası olarak kullanılıyor. Tüm bu sarmalın önemli bir halkasını da sendikal bürokrasinin oluşturduğunu gözden kaçırmayalım. Ülkemizde hâkim sendikal anlayış uzlaşmacı-icazetçi-yasalcı bir çizgiye sahip. Petrol-İş de bu çizgiyi aşacak bir mücadele çizgisine sahip değil. Bizleri kötünden kötü beğenmeye iten bu bakış, sınıfımıza dün bir şey kazandırmadığı gibi

bugün de kazandırmayacak.

Bize mücadele lazım!

Tüpraş işçisi arkadaşlar,

Sözleşme süreçlerinde hangi hakkımız karşılığında daha fazla zam alacağımızı tartışmak sadece bizleri çıkmaza götürüyor. Yüksek Hakem sopasından kaçmak ve grev yasağını kabullenmek bizlere aynı hezimet bir kez daha yaşatacaktır. Mücadelesiz, masa başı pazarlıklarla hak kayıplarının sonu gelmeyecek. Ancak başka bir yol mümkün!

Bu yolun ilk adımında mücadele kararlılığı yer alıyor. Hayat pahalılığına ve kölelik dayatmalarına karşı, yaşam ve çalışma koşullarımızı değiştirme iradesi etrafında örgütlenmek zorundayız. Bu hiç de suya sabuna dokunmadan ya da başımız ağrımadan olmayacaktır. Geleceğimizi birkaç yöneticinin pazarlık gücüne bırakırsak, devleti arkasına almış olan Koç sermayesi dünden kazanmış olacak. Türkiye işçi sınıfı tarihi hakların bedel ödenerek, mücadele edilerek kazanıldığını defalarca göstermiştir. YHK sopasını kırmak, Grev Yasağını yırtıp atmak zorundayız. Bunun için ünite ünite komiteler kurmalı, hep birlikte tartışmalı, hep birlikte karar vermeli ve uygulamalıyız. Fabrikamızda taleplerimiz üzerine tartışmalar yapmalı, günün koşullarına göre bu talepleri belirlemeli ve TİS taslağının her gün değişen, gerçek enflasyon hesaba katılarak her görüşme öncesinde yeniden değerlendirilmesini sağlamalıyız.

Arkadaşlar, önümüzdeki süreçte ya kaderimizi birkaç sendika yöneticisine emanet edip, hangi hakkımızı gasp ettireceğimizi konuşacağız ya da işçiler olarak söz, yetki, karar hakkımızı kullanmak için inisiyatifini ele alacağız. Her bir arkadaşımızın sürecin parçası olacağı komitelerle yol yürüyeceğiz. En önemlisi ise, ya sermaye sınıfını ihya eden fakat biz işçilere karşı çıkartılmış yasalara saygıda kusur etmeyeceğiz ya da fiili-meşru mücadele yolunu seçecek ve üretimden gelen gücümüzü dosta düşmana göstereceğiz. Bir tercihte bulunacağız, eskisi bizi aynı sorunlarla baş başa bırakacak, diğeri ise mücadele ile yarını kazandıracak...

Sermayenin dayatmalarına ve uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı önemli bir deneyim:

ÇİMSATAŞ DİRENİŞİ

Bilindiği üzere metal iş kolunda çalışan 140 bin sendikalı işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri aylardır sürüyordu. MESS ile Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş sendikaları gelinen yerde işçiye sefalet dayatan satış sözleşmesine imza attılar. Hayat pahalılığının artık katlanılamaz boyutlara ulaştığı, gerçek enflasyonun %80'i aştığı günümüz koşullarında ilk 6 ay için %27, ikinci 6 ay için %30 oranında zamma imza atan sendikalar tüm rakamları toplayarak "%66 zam aldık" diyerek başarı öyküleri anlatıyor. Oysa metal işçilerinin büyük kısmı bu zam ile açlık sınırının biraz üzerinde yaşamaya mahkûm edildi, bir kısmı ise asgari ücretle büyük bir sefaletle itilmiş oldu. Metal işçileri hem taslağın revize edilmesi talebinin görmezden gelinmesine, hem alınan zammın insanca yaşamaya yetmeyecek olmasına hem de işçiye sorulmadan sözleşmenin imzalanmasına tepkili.

Tam da bu noktada Mersin'de bulunan Çimsataş fabrikasında çalışan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler MESS dayatmalarına ve sendikaların uzlaşmacı anlayışına karşı sözleşmeyi tanımadıklarını ilan ederek, 12

Ocak'ta direnişe başladı. İşçiler fiili olarak iş bıraktı, tüm metal işçileri adına insanca yaşamak için yapılması gerekeni gösterdi. Direniş tüm Türkiye işçi sınıfının baktığı, konuştuğu, kendi fabrikalarında bir şeyler yapma noktasında güç aldığı bir etki yarattı. "Bugün için bu kadar olur" diyerek işçileri kötü koşullara razı etmeye çalışan sendika bürokratları Çimsataş işçisinin direnişini de görmezden geldi. Hatta direnişçi işçileri bozgunculukla suçladılar, sözde "başarılarının" gölgenek istendiğini iddia ederek direnişçi işçileri yalnız bırakmaya çalıştılar.

Direnişin başlamasıyla birlikte patron tarafından işten atma saldırısına uğramalarına, devletin polis yığarak işçiyi tehdit etmesine, sendikanın sahiplenmemesine rağmen Çimsataş işçileri kararlılıkla direndi. Ancak 15 Ocak itibarıyla fabrika önündeki direniş sonlandırılarak, süreç temsilcilerle sermayedar arasına sıkışan görüşmelere bağlandı. İşçilerin mücadele azmi zayıflamışken patron bundan yararlanarak atılan işçilerin geri alınması talebini kabul etmedi ve işçileri kinle ezmeye yöneldi.

En baştan beri birtakım eksikliklerle yola çıkmış olan Çimsataş işçileri hiç de yenilmiş değildi! Sermaye sınıfına ve uzlaşmacı-yasalci-ihanetçi sendikal anlayışa karşı fiili meşru mücadele pratiğini ortaya koyarak bir bayrak açmış oldu. İşçi sınıfına güç ve moral olmanın yanında, yürünmesi gereken yolun altını çizdi. Çimsataş işçisi taban örgütlerinden, yani komitelerden ve yeterli bilinç ve deneyimden yoksun oldukları için direniş belirli bir sınıra sahipti.

Petrokimya işçilerinin de ilgisinin olduğu bu direniş ile somut dayanışma pratiklerinin yeterince ortaya konulmaması da bir diğer eksiklikti. Sıkça altını çizdiğimiz ve hızla giderilmesinin hayati olduğunu vurguladığımız bu eksiklikler Çimsataş işçisinin bugün için taleplerini kazanamamasına yol açtı. Ancak Çimsataş işçileri ortaya koydukları direniş ile çok önemli bir pratik, yol gösterici bir deneyim bıraktılar. Petrokimya işçileri Çimsataş direnişinin deneyimini yakından incelemeli, dayatmalara karşı verilen mücadeleyi örnek almalı, eksik bırakılan yönleri irdeleyerek sonuçlar çıkarmalıdır.

MERSİN ÇİMSATAŞ'TA SEFALET SÖZLEŞMESİNE KARŞI

İŞÇİLER İŞ DURDURDU, FABRİKAYI İŞGAL ETTİ!

Çimsataş yönetimi, "iş barışının sağlanması" kaydıyla atılan 13 işçinin tazminatlarının ödenebileceğini söylemişti. Bunun üzerine 17 Ocak Pazartesi, işçiler işbaşı yaptı. 17 Ocak günü Mersin 5. Noterliği tarafından işçilerin evlerine gönderilen tebligatta direnişe katılan işçilerin iş sözleşmelerinin "Haklı sebeple ihbar ve kıdem tazminatı olmaksızın" feshedildiği ifade edildi.

MADEN İŞÇİLERİ GASPEDİLEN HAKLARI İÇİN ÜRETİMİ DURDURDU!

Sivas Divriği'de OYAK-ERDEMİR işletmelerinin alt taşeronu ERMADEN ve bunun da alt taşeronu olan ÇİFTAY Madencilikte çalışan 400'ü yer altı, 200'ü de yer üstünde çalışan 600 sendikasız demir madeni işçisi, maaşlarının ve sosyal haklarının günün şartlarına göre düzenlenmesi talebiyle üretimi durdurup yürüyüş yaptı. Demir madeni işçileri, Cürek-Divriği Karayolunu bir süre trafiğe kapadı. Daha sonra yol güzergahından Divriği'ye doğru yürüyüşe geçti.

TİS'te alınan ücretler asgari ücretin altında kaldı!

Ek zam yapılınsın, sözleşme talepleri revize edilsin!

Hayat pahalılığına yetişemediğimiz, ücretlerimizin hızla eridiği bir ekonomik kriz döneminden geçiyoruz. Döviz kurlarının ve enflasyonun yükselmesine paralel olarak temel gıda ürünlerinden faturalara, akaryakıtta, kiralara kısacası her şeye zam geliyor. Tablo böyle iken, tüm emekçilerin gözü belirlenecek olan asgari ücretteydi. Aralık ayının son günlerinde T. Erdoğan'ın şova dönüştürerek açıkladığı asgari ücret 4250 TL olarak belirlenmiş oldu. Asgari ücrete "büyük bir zam yapıldı" algısı yaratılmak istense de aralık ayı için Türk-İş'in açıkladığı açlık sınırı 4.023 TL olarak duyuruldu. Açlık sınırı 4 kişilik bir aile için sadece ve sadece beslenme ihtiyacının karşılığıdır. Barınma, eğitim, sağlık, kültürel aktivite vb. giderlerin de olduğu yoksulluk sınırı ise 13.072 TL olarak belirtiliyor. Yani, zamlar, enflasyondaki yükseliş ve TL'deki değer kaybı nedeniyle açıklandığı gün kuşa dönen asgari ücret, açlık sınırında kalmış bulunuyor.

Birçok sendikalı fabrikada ücretler, asgari ücretin altında kaldı!

Bu ülkede sözüm ona en yüksek işçi ücreti bile yoksulluk sınırına ulaşamıyor. Peki, hızla derinleşen ekonomik kriz karşısında sendikalı ve sözleşme sürecinde olan işyerlerinde neler

yaşanıyor? Petrokimya sektöründe örgütlü en büyük sendika Petrol-İş. Sendikalı olunmasına rağmen ortalama ücretler asgari ücret bandında. Sözleşme görüşmeleri devam eden yerlerde bir ay önce talep edilen zam oranı çoktan eriyip gitmiş durumda. Birçok işyerinde imzalanmış mevcut sözleşmelere göre alınan ücretler yeni açıklanan asgari ücretin de altında kaldı.

Taleplerin revize edilmesi ve mevcut ücretlere ek zam talebini yükseltelim!

İşçi sınıfı ve emekçiler olarak krizin, pandeminin yükü hep sırtımıza yüklendi. Salgında ölüm pahasına çalıştırdık, sermaye sınıfı karlarından zarar etmesin diye vergi bize yüklendi, faturalar katlandı, zam furyası aldı başını gitti. Ancak alttan alta mayalanan "insanca yaşam ve çalışma koşulları" talebi artık hepimizin dilinde. Molalarda, dost sohbetinde, evde, mahallede hep bu konu konuşuluyor. Ama eksik konuşuluyor... Dert yanmanın, öldük-bittik demenin, patronlardan insaf beklemenin hiçbir faydası olmadı, bugün de yok. Öyleyse hareket etmenin, yan yana gelmenin yolunu bulmak için kolları sıvayalım!

-Toplu iş sözleşmesi süreci halen devam eden fabrikalarda talep edilen zam oranları

revize edilsin!

-TİS imzalanan yerlerde mevcut ücretler ve yan haklar için EK ZAM yapılınsın!

-Söz, yetki, karar işçilere!

Taleplerimiz için komite!

Sendikalı olunsu da örgütsüzlük, işçiler içerisinde dağınıklık, hareketsizlik ve kararsızlık hâkim. Mücadele kapasitesi hiç olmadığı kadar dar. Bu tabloyu değiştirmedikçe taleplerimizi kazanmamız mümkün değil. Dün yaptığımız gibi köşeye çekilip, bizler adına birilerinin çıkıp bir şeyler yapmasını beklersek tablo değişmeyecek de... O halde elimizi taşın altına koyarak taleplerimiz için mücadeleye girişmeliyiz. Öncelikle bu talepleri tüm işçi arkadaşlarımızla tartışalım. Bölümlerde ve ünitelerde komiteler kurarak harekete geçelim. Büyük ya da küçük demeden taleplerimiz için eylemler yapalım. Mücadele yol ve yöntemlerini aramızda tartışarak hayata geçirelim. Bizler üretenleriz, pandemi koşullarında bizler çalışmadığımızda dünyanın duracağını gördük.

İnsanca yaşamak ve insanca çalışmak için örgütlenelim, mücadeleyi büyütelim. Çünkü örgütlü hareket eden işçi sınıfının karşısında kimsenin duramayacağı açık.

AGİ GASPEDİLEMEZ!

Petrol İş Sendikası Gebze Şubesi'ne bağlı fabrikalarda AGİ'nin kaldırılmasını protesto eden eylemler gerçekleştirdiler.

Ravago, Pasell, BASF, Novares, Araymond başta olmak üzere birçok fabrikada işçiler, "Zamlar geri çekilsin, ücretler yükseltilsin" diyerek eylemler yaptılar. "Adil bir düzen ve insanca bir yaşam" talebini dile getirdi. Petrokimya işçileri hayat pahalılığına karşı yapılan zamların geri çekilmesi ve ücretlerin yükseltilmesi için sesini yükseltiyor.

Son 50 yılın en yüksek asgari ücret zammıymış!

Geçtiğimiz haftalarda T. Erdoğan "son 50 yılın en fazla zam oranı" yalanı ile asgari ücreti 4253 TL olarak açıkladı. Oransal düzlemde, geçtiğimiz birkaç yılın asgari ücret zam oranlarına kıyas ile daha fazla bir zam oranı yapıldığı aşikardır. Fakat "50 yılın zammı" söylemleri göz boyamaktan başka bir şey değildir, çünkü 2002 yılında asgari ücrete yüzde 71,7, 1999 yılında ise yüzde 151'lik zamların geldiğini hatırlıyoruz ve bu da bizlere bu söylemlerin bir laf oyunundan ibaret olduğunu göstermektedir.

Biz işçi ve emekçilere düşen, yapılan zamların oranına değil her geçen gün derinleşen kriz karşısında düşen alım gücümüze bakmaktır. Çok basit matematiksel hesaplamalar ile bu zam oranının alım gücümüzü bir önceki asgari ücrete oranla daha da fazla düşürdüğünü görebilmekteyiz. Örneğin Ocak 2021'de asgari ücret ile çalışan bir arkadaşımız, aldığı ücret ile ortalama 1611 ekmek alabiliyorken, 2022 asgari ücreti ile ortalama 1215 ekmek almaktadır. Bu basit örnek bile biz ücretli çalışan emekçilerin alım gücünün ne kadar da düştüğünü göstermektedir.

Tablo bu iken, AKP-MHP iktidarı işçi ve emekçilerin biriken öfkesini dindirmek için türlü yalanlara başvuruyor. Çünkü öfkenin kendilerini

vurmasından korkuyorlar. T. Erdoğan'ın "Son 50 yılın en iyi zam oranı", "Gelir vergisi ve damga vergisini kaldırıyoruz" söylemleri eşliğinde şov yapması bundandır. Bunlar da yetmezmiş gibi mevcut ekonomi politikalarının her geçen gün derinleştirdiği ekonomik krizi dış güçlere bağlayarak ve "ekonomik bir savaşın içerisindeyiz" söylemlerini kullanarak kapitalizmin yapısal sorunlarından biri olan kriz gerçeğini kavramamızı engellemeye çalışıyorlar.

"İşverenlerimize müjde! Gelir vergisi ve damga vergisini kaldırıyoruz"

2022'de geçerli olacak sefalet ücretini açıklayan Erdoğan ayrıca sermayedarlara da müjdesini verdi.

İşçi ücretlerinin, asgari ücrete kadar olan kısmından gelir ve damga vergisi alınmayacağı ve bu durumda işverenlerin 450 TL'lik vergiden muaf tutulacağı müjdesi verildi.

İşverenlere yapılan vergi muafiyetinin yaratacağı açığı, AĞI'ye el koyarak kapatacaklar

Bir süredir asgari ücretin içerisinde hesaplayarak fiilen gasp ettikleri Asgari Geçim İndirimi'ni (AGİ) fırsat bu fırsat diyerek iptal ettiler. Yapılan her şeyin faturasının halka ve işçilere kesildiği gibi gelir ve damga vergisinin kaldırılmasının faturasını da AĞI'yi kaldırarak

işçilere kestiler.

Asgari ücretli sayısı rekor kıracak!

Minimum ücret olan asgari ücret, Türkiye'de temel ücret olmaya devam ediyor. Resmi rakamlara göre kayıtlı çalışan sayısının ortalama %50'si asgari ücret ile çalışmaktadır. Gelir ve damga vergisinin asgari ücrete kadar olan kısmının vergiden muaf olacak olmasından kaynaklı, sermayedarlar işçi ücretlerinin asgari ücreti aşmamasına dikkat edecektir ve bu da mevcut asgari ücretli çalışan sayısını hayli artıracaktır.

Örgütlenmeli, beraber mücadele etmeliyiz!

Biz işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğü patronlara ve onların iktidarına güç vermektedir. Her geçen gün bizleri daha asgari bir yaşama iterken, kendilerinin daha fazla zenginleşmesinin altında yatan tek neden bizlerin örgütsüz olmasıdır. Bizler çocuklarımıza daha güzel bir gelecek bırakmak ve mevcut dönemde insanca yaşayabilmek için "asgari değil insanca yaşam" sloganı etrafında örgütlenmeli, beraber mücadele etmeliyiz.

Çalışma alanlarımızda işçi arkadaşlarımıza güvenmeli, kendi gücümüzün farkına varmalı, omuz omuza vermeliyiz...

Türk-İş'in verilerine göre 4 kişilik bir ailenin Aralık ayı açlık ve yoksulluk rakamları ve asgari ücret miktarı:

Açlık sınırı: 4 bin 13 TL

Yoksulluk sınırı: 13 bin 72 TL

Asgari ücret: 4 bin 253 TL

Alba deneyiminin gösterdikleri

Örgütlenme sürecinden direnişe kadar bir parçası olduğumuz ve 72 gün süren Alba direnişini ve deneyimini değerlendirmek, ondan dersler çıkartmak önemli bir yerde duruyor. Tacize karşı ortaya konan tutum, işten atma saldırısına karşı gösterilen direniş, işçilerin özneleştiği ve fabrika sınırlarını aştığı bir sürecin örgütlendiği ortadadır. Erken bir işten atma saldırısının yaşanmasına rağmen, Alba sermayesinin saldırılarına, baskıya ve de Petrol-İş Sendikası bürokratlarının direnişi sahiplenmeyen aksine karşısında duran tutumuna karşı Alba işçileri tarafından ortaya konan irade çok önemlidir.

İşten atma saldırısının püskürtülememesinde ve de fabrikaya sendika sokulamamasında Petrol-İş Sendikası'nın şubesinden genel merkezine kadar sendikal bürokrasinin aldığı tutum maalesef ki belirleyici olmuştur. Ne bizim ne de Alba işçilerinin ortaya koyduğu irade bugün için bu sorunu aşmaya yetmemiştir.

Alba'da direnişin önemi

Pandemi sürecinde bir dizi hak kaybına uğrayan, alım gücü düşen, işsizlik ve hayat pahalılığı ile boğuşan işçiler, baskı ve yıldırma politikaları ile karşı karşıya kaldı. Sendikalaşmanın önündeki engeller, baskı, mobbing ve taciz de cabası. İşçi sınıfındaki potansiyele rağmen, sınıf hareketindeki geriye gidişe karşı mevzi direnişlerin önemi bir kat daha artmaktadır.

Alba'da tüm baskılara, sendika düşmanlığına, tacize karşı işçiler ayağa kalktılar ve örgütlenme yolunu seçtiler. Tacize karşı ortak tepki gösterilmesi, işçilerin tacizci ile çalışmak istemediklerini ortaya koyması çok önemli bir adımdı. Alba sermayesi bu adıma karşı tacizciden önce, öncü işçileri işten çıkartarak cevabını verdi.

İşten atma saldırısına karşı boyun eğmeyen işçilere, işçi arkadaşları sahip çıktı. Direnişin daha ilk günündeki bu dayanışma, İK'dan, fabrika yönetiminden hesap sorma bakışı, tacizcinin de işten atılmasını sağladı. Böylesi bir tutum sergilenmemiş olsaydı, muhtemeldir

ki, yönetim tacizciye sahip çıkacak, işten çıkartmayacaktı.

Pandemi sürecinde, birliğini kuran, sendikalaşma çalışması yürüten, tacize karşı ortak ses çıkaran Alba işçilerinin ortaya koyduğu direniş, dostun da düşmanın da ilgisini çekti. Alba yönetiminin "birkaç gün durur giderler" dedikleri direnişçi işçiler, günlerce direnişe devam ettiler. Kamuoyu ve fabrikadaki işçiler tarafından yakinen takip edildiler, direniş alanı ilk günden itibaren çekim alanı oldu. Elbette direniş iradesi bir anda ortaya çıkmadı.

...

Tacize karşı ortak tutum

...

Bu noktada, tacize karşı gösterilen ortak tutum çok önemli bir yerde durmaktadır. Birçok fabrikada çalışma yaşamının bir rutini haline gelen, fabrika yönetimlerinin görmezden geldiği, parçası olduğu hatta özel olarak örgütlediği taciz-mobbing ve kadına yönelik şiddet ortak tutum alınamadığı ölçüde süreklileşmektedir.

Kadını ve erkeğiyle tacize karşı söz söylemek, tutum almak ve yaptırım talep etmek örgütlü bir gücün olduğu kadar, işçilerin eğitim çalışmalarıyla da sınıf bilincinin geliştirilmesinin ürünüdür. İşçi sınıfının çeşitli alt kimliklere bölündüğünü, kadını erkeğiyle erkek egemen anlayış ve değerlerinin izlerini taşıdıklarını hesaba kattığımızda, bu örgütlü tutumun anlamı bir kat daha önemli hale gelmektedir.

Kadın işçiler örgütsüz olduğunda, maddi zorlanmalardan ve de toplum baskısının da etkisi ile sessiz kalabilmektedir. Ancak ve ancak kadın-erkek işçilerin örgütlü tutumu bu sorunu aşabilecek gücü ortaya çıkarmaktadır. Alba'da tacize karşı alınan tutumun gerisinde de bu örgütlü güç vardı.

Keyfi işten atma saldırısına karşı direniş!

Keyfi işten atma saldırısına karşı başlatılan direniş, fabrika içinde de işçilere güç veren, sendikalaşma çalışmasını güçlendiren bir rol oynadı. İçeride sendika yüzünden işten atma

olduğu söylemleri ile korku yaymaya çalışan, sendika düşmanlığı yapan yönetimin oyunu ilk günden direniş ile boşa düşürüldü. Direniş ile sendikal üyelikler durmadı, aksine sendikaya üyelikler devam etti.

Direnme iradesi, sadece kapı önünde bekleyiş ile değil, Alba'nın diğer fabrikalarına giderek, sürekli işçilere seslenerek, direnişin sesini diğer fabrikalara taşıyarak, diğer direnişlerle dayanışarak ve ortak süreçler örmeye çalışarak devam etti.

Örgütlenen süreç tüm sonuçlarına varamadan yaşanan işten atma saldırısı, dışarıda direniş, içerde tepki ile karşılanırsa da, üretimin durduğu ve işten atma saldırısının püskürtüldüğü bir düzeye gelemedi. Bunda sendikal bürokrasinin Alba'da örgütlenme sürecine yaklaşımı ve direniş karşısındaki tutumu da belirleyici oldu.

...

Sınıf bilincinin oluşması ve

kararlı bir mücadele için eğitimin önemi

Sınıf bilincinin oluşmasında eğitim süreçlerinin işletilmesi önemli bir yerde durmaktadır. Alba sürecinde de, PIB olarak, komitenin niteliğinden başlayarak, işçilerin kendi sınıf davasına kazanılması noktasında eğitime ayrı bir özen gösterdik. Bu ihtiyaca yanıt vermeye, sınıfın verili geriliğinden dem vurmak yerine onları devrimci tarihlerinden öğrenmeye sevk ettik. Sendikalar tarihi, işçi eğitim grupları, üretim/ işçi/ artı-değer başlıkları üzerine eğitimler gerçekleştirdik. İşçi sınıfın mücadele tarihlerinden 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü, 1 Mayıs, 15-16 Haziran'a dair sunumlar, etkinlikler yaptık.

Her adımda işçilerin söz söylediği, tartışmaların sonunda kararlar aldığı ve bunu uyguladığı bir işleyişle hareket ettik.

...

Yazının tamamı aşağıdaki facebook sayfasında mevcuttur:

<https://www.facebook.com/petrokimyaiscileri/>

Sendika şart, ama nasıl bir sendika?

Sendikasız çalışmayı hangi işçi ister? Sendikalaşma, işçi için daha insani çalışma koşulları, görece iyi bir ücret, keyfi işten atmalara karşı bir güvence olarak görülür. İşçinin örgütlenme eğilimini gösterir aynı zamanda. Gel gör ki sendikalaşma oranları ülkemizde bir hayli düşüktür (2021 Temmuz Ayı verilerine göre bu oran yüzde 14,13'tür. Bu da toplam 2 milyon 123 bin 685 sendikal işçiye tekabül etmektedir). Sendikalaşmanın önünde ciddi engeller söz konusudur. Patron-devlet ortaklığı bunların başında gelir. Diğer taraftan mevcut sendikal anlayış, işleyiş ve anti-demokratik uygulamalar, sendikal bürokrasinin ihanetleri bu adımı engellemektedir. Çünkü sendikal bürokrasi işçinin güvenini kırmakta, örgütlenme eğilimine ket vurmaktadır.

Somut örnekler üzerinden anlatalım. Alba fabrikasında sendikalaşmaya başlayan, tacize karşı susmayan, işten atmaya karşı direnişe çıkan işçiler, üyesi oldukları ve çalışmasını yaptıkları sendika tarafından sahiplenilmedi. İşçiler onca haksızlığa uğradılar; fakat çekip gitmektense sendikanın içeriye girmesi, kalan arkadaşlarının güvenceli çalışması için çaba harcamaya devam ettiler. Kapı önünde direnmeyi kendileri, içerideki arkadaşları ve tüm işçiler için bir onur meselesi olarak gördüler. Üyesi oldukları sendika yöneticileri ise direnişle anılmayı kendilerine yakıştıramadı. Direnişin yollarını değil, işçileri hedef alan saldırı yasalarının çıkarıldığı Saray kapılarını aşındırdılar. Alba'da patronun işten atma saldırısının yanı sıra; sendika yöneticilerinin aymazlıkları, örgütlenmeyi sayı hesabına indirgemeleri, direnişi bir maliyet kalemi olarak hesaplama işçilerin ödedikleri bedeli ikiye katladı. İçerideki işçiler açısından "sendikaları" tartışmalı hale getirdi.

Sendikaların verili tablosuna bir başka örnek ise yıllardır sendikalı olan fakat örgütsüzlüğün hâkim olduğu Bursa İpekiş Tekstil'de yaşananlar oldu. İpekiş işçilerinin şu sözleri ise bahsettiğimiz konuya dair bir özet niteliğindedir: **"Bir yerde sendika varsa, işçinin patrondan korkusunun olmaması gerekiyor, işçi eğer patrondan korkuyorsa orada sendika**

yoktur demektir."

İşçiler sendika ağalarının sadece görevlerini yapmaması nedeniyle sorunlar yaşamıyor, sendika yöneticilerinin cezalandırma ve yaptırımlarına da maruz kalıyorlar. Kendi sözlerinden aktaralım: **"Eğer baştemsilci, gerçekten bazı şeyleri inceliyor, araştırıyor, içeride çalışan arkadaşının menfaati için çaba sarfediyorsa, o baştemsilci en kısa zamanda görevden alınıyor. Yerine de yönetimin istediği, kendileriyle ters düşmeyen, "dilsiz şeytan" baştemsemsilci modeli isteniyor."** İpekiş'in sendikasız fabrikalardan hiçbir farkı olmadığını söyleyen işçiler sendika değiştirme yoluna gittiler. Buradaki amaçlarının sadece A veya B sendikasına geçmek olmadığını, işçinin birlik olmasını istediklerini, sendikalı olmanın aidat ödemeye endekslenmediği, her şeyin bürokratlar tarafından belirlenmediği bir örgütlenmeye ihtiyaç olduğunu belirttiler.

Sendika yöneticilerinin yakın zamandaki ihanetlerinin ve patronlarla kirli iş birliğinin bir başka örneğini de Urfa'da tekstil işçileri yaşadı. Uğur tekstil işçileri sendikalaştıkları için topluca patron tarafından işten çıkarıldı. Direnişleri sonucunda işe geri döndüler. DİSK Tekstil sendikası genel başkanı Kazım Doğan, Uğur tekstil işçilerinin örgütlenmesini yürüten Antep bölge temsilcisini patronun isteği doğrultusunda görevden aldı. Buna tepki gösteren işçiler patron tarafından, jandarmalar eşliğinde topluca işten çıkarıldı. Grief işgalinde kirli sicillerini tüm açıklığıyla gördüğümüz Disk Tekstil yöneticilerinin, bunlardan Kazım Doğan'ın yine kendi sefil çıkarları için işçileri sattığı bir kez daha görüldü. Sonuç olarak bölgede tekstil işçilerinin güveni sarsılmış oldu.

İzmir'de Genel-İş'e üye temsilcilerin görevden alınması da aynı konu çerçevesinde bir diğer örneği oluşturuyor. DİSK/Genel-İş 2 No'lu Şube yönetimi karar alarak temsilcilikleri düşürüp yerlerine atama yaptılar. İşçiler seçilmiş temsilcilerinin düşürülüp atamaya yoluyla yenilerinin gelmesini eleştiriyor. Seçim talepleri sendika tarafından görmezden geliniyor.

Tümbü sıraladıklarımız tabii ki yaşanan-

ların çok azını ve bunların da sınırlı yanlarını ortaya koyuyor. Petrokimya iş kolunda çalışan işçiler olarak bir çoğumuz örgütsüzüz. Sendikalaşmak elbette ki önemlidir, fakat sendikalı olanlarımız da örgütsüzlüğün sonuçlarını yaşamaktadır. Yukarıda sıraladığımız örnekler göstermektedir ki, sendikal bürokrasi engelini aşmak sendikalaşmanın artmasını sağlayacak ve örgütlenme adına önemli bir mesafe kaydedilmesini beraberinde getirecektir. Bunun için uzlaşmacı, işbirlikçi, anti-demokratik sendikal anlayış ve işleyişine karşı bilinçlenmek, harekete geçmek, inisiyatif almak şarttır.

Alba direnişi bu anlamda sendikaların hantal ve bürokratik tablosunu göstermiş, öte yandan sendikal mücadeleye sahip çıkmıştır. Sendikal bürokrasiden hesap sorarak mücadeleciler bir sendikal çizgi yaratma çağrısını yükseltmiştir. İpekiş işçileri var olan sorunlara karşı tepkisini ortaya koymuştur. Urfa'da tekstil işçileri yeni tanıştıkları sendikal mücadelede patron ve sendika yöneticilerinin iş birliğini görmüş, bir deneyim kazanmıştır. İzmir'de Genel-İş üyesi işçiler uzlaşmacı sendikal anlayıştan kurtulma tartışmaları yürütmüştür.

Bizlerin bu deneyimlerden çıkaracağı sonuç şudur: Ülkede, sendikalarda ve fabrikalarda her şeyi tek adamların belirlediği tabloya son vermek için işçiler inisiyatif almalıdır. Tüm bu alanlarda işçilerin söz sahibi olduğu ve karar aldığı bir işleyiş hâkim kılmak için mücadele edilmelidir. İşçi sınıfının petrokimya sektöründe yer alan kesimleri olarak bu amaçla seferber olalım.

SINBO DİRENİŞİ 1. YILINDA!

EMEĞİMİZ, ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN BİRLEŞELİM! MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

*"Bir zincir yitirenler bir dünya kazanacak
Sen de o dünyadansın sınıfın bil safa gel"*

Kardeşler; sınıfımız adına Sinbo'da başlattığımız direnişimiz 1. yılına girdi. Sermaye sınıfının azgın saldırılarını devreye soktuğu bir dönem geçirdik. Bir dizi hakkımız keyfi biçimde gasp edildi. Fabrikalar ve tüm çalışma alanlarında patronlar keyfi uygulamalarını dayatarak "ya çalışırsın, ya da kapı orada" ikilemi ile bizleri sefalet ve geleceksizliğe mahkûm eden uygulamaları devreye soktular. Tüm bu saldırıları rahatından hayata geçirmelerinin en önemli nedenlerinden biri ise işçi ve emekçiler olarak güçlü örgütlenmelere sahip olmayışımızdır. Bu tabloda kuşkusuz sermayenin işçiler içindeki ajanları olan sendika bürokratlarının fazlasıyla payı var. Sendika bürokratları kürsülere her çıktıklarında patronların sözcüleri gibi davrandılar. Boş nutuklar atarak azgın sömürü koşullarını kabullenmemizi ve uysal köleler olmamızı istediler.

...

Sınıf eksenli birleşik mücadeleyi büyütelim!

Kardeşler; karşılaştığımız tüm saldırılara rağmen direnme gücümüzü ve azmimizi işçi sınıfının sömürü ve baskıdan kurtuluşu davasına olan inancımızdan aldık. Bunun sendikal alandaki yansıması olan devrimci sınıf sendikacılığı anlayışı ile hareket ettik. Sermayenin çok yönlü kuşatması altında olan sınıf kardeşlerimizi kendi davaları uğruna mücadeleye çekmek için fiili-meşru bir hatta birleşik mücadeleyi büyütmeye, birlikte atacağımız adımları güçlendirmeye herkesi davet ediyoruz.

(Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası sayfasından takip edebilirsiniz.)

16 Ocak Pazar günü Sinbo direnişinin birinci yıl etkinliği gerçekleşti. Son bir yıl içerisindeki direnişler ve MESS'e karşı fabrikayı işgal ederek sefalet sözleşmesine karşı direnen Çimsataş işçileri selamlandı. Sinbo direnişinin diğer direnişler, ilerici sendikalar ve siyasi örgütlerle omuz omuza yürüttüğü eylemler, mitingler anlatıldı. Etkinlikte konuşmalarda, "İşçi sınıfına dayatılan kölelik koşullarına karşı sermayenin tüm saldırılarının ancak işçi sınıfının fiili meşru mücadele çizgisi ile püskürtülebilir. Gelin işçi sınıfı olarak birleşelim, sömürün olmadığı özgür yarınlar için mücadeleyi yükseltelim." denilerek örgütlenme çağrısı yapıldı.

Tarikat yurdunda zorla kalan Tıp Fakültesi öğrencisi Enes Kara yaşadığı baskılar, gerici dayatmalar sonucu yaşamına son verdi! Bu düzen biz işçiler gibi gençlere de gelecek sunmuyor.

Çalışma yaşamında hak gasplarının yoğunlaştığı, yoksulluğun katmerli hale geldiği, güvencesiz ve kayıt dışı çalışmanın normale dönüştürülmeye çalışıldığı pandemi ve kriz döneminde, kadınlara yönelik şiddet de boyutlandı. Kadınların yaşadığı cinsiyet ve ekonomik temelli eşitsizlik yaşam koşullarını iyice ağırlaştırmaktadır.

Kazakistan

Dünyanın dört bir yanında yoksulluğa, çalışma koşullarına, her şeye gelen zamlara karşı tepkiler birikiyor. Eylemli bir şekilde sokakta sesler yükseliyor. Öfke patlamalarından biri de Kazakistan'da yaşandı. 2022'in ilk günlerinde yükselen bir isyandı. Akaryakıtta gelen yüksek zamma karşı sokakları dolduran emekçiler zamların geri çekilmesi için mücadeleyi büyüttü. Hükümet istifa etti ve zamlar geri çekildi.

Kazakistan'da isyan akaryakıtta yapılan zamlarla başlasa da Kazakistan'da işçi ve emekçilerin yaşadıkları birçok sorun var. Ve emekçiler taleplerini yükseltmeye devam ediyor. Düşük ücret, ağır sömürü ve çalışma koşulları, pandeminin de etkisiyle daha da büyüyen işsizlik, özelleştirme saldırısı, zam furyası, baskı, zorbalık ve aşağılanma gibi olgular, öfkeyi biriktiren nedenlerdir.

Baskıya, zorbalığa ve OHAL'e rağmen kimse sokakları terk etmiyor. Devlet şiddetinin uygulandığı Kazakistan'da kolluk güçlerinin silahlı müdahalesinde katledilen emekçiler oldu.